

Jocs quan no són tan petits

I si juguéssim?

Qüestions per al diàleg:

- 1 Tenim temps per jugar amb els nostres fills i filles?
- 2 Ens adonem dels estats d'ànim dels nostres fills i filles?
- 3 Els nostres fills ens han vist jugar alguna vegada?

Parlem-ne tots plegats!

La Laura té dotze anys, és una nena força espavilada i és la gran de tres germans: en Sergi, de deu anys, i la Maria, de set. A l'escola té amics i amigues, és de l'equip d'hoquei i, sense ser una llumenera, treu força bones notes. Els seus pares, en Ramon i la Marina, n'estan prou satisfets. Entre l'escola, els entrenaments i la família, té l'agenda de la setmana plena i els caps de setmana, quan no hi ha

partit, li encanta anar al poble, on té una bona colla d'amigues. Però aquesta tardor està molt estranya i els seus pares estan preocupats: la veuen més seriosa i melancòlica, ha perdut una mica la gana i dorm malament; està una mica més irritable i té menys paciència amb els seus germans petits. Una tarda de diumenge la Marina, aprofitant que els altres dos estan acabant els deures amb en Ramon, s'acosta a la seva habitació i la troba estirada al llit mirant l'àlbum de fotografies antigues dels seus avis. S'asseu al seu costat i li diu: -Laura, bonica, darrerament al pare i a mi ens sembla que estàs una mica més seriosa i n'estem preocupats. Què et sembla a tu? Creus que tenim raó? -Mare, no veig pas que em passi res -respon la Laura, una mica a la defensiva. -Va tot bé? -insisteix la mare. -Dona -diu la Laura-, a l'escola tot va bé i amb l'equip d'hoquei estem que ho podem! Què vols que et digui? -No ho sé -diu la mare-, els teus germans estan una mica desconcertats, perquè els respon de qualsevol manera i diuen que t'estàs tornant molt antipàtica. -Deu ser cosa de l'edat. Dec estar entrant a l'edat del "pavo": no és així com en dieu els grans? -Laura, no cal posar-se sarcàstica. Potser que mirem d'analitzar la situació amb calma, no et sembla? -És que, mare, els dos petits són uns pesats, tot el dia que si Laura això, que si Laura allò... No hi ha qui els aguanti! -es queixa. -Potser sí que tens raó, que tot el dia et van davant i darrere. Però a mi em sembla que potser tu fas moltes coses i tens l'agenda de la setmana molt plena, no? -No ho sé, mare, si fa o no fa com l'any passat, només és que hi ha un dia més d'entrenament. -Sí, i que els divendres has d'anar a buscar el teu germà petit en sortir de bàsquet. -Sí, però això ho faig molt de gust, i m'agrada que confieu en mi per fer aquesta feina. -Potser és que tens problemes a classe amb les amigues? -No, no tinc cap problema, tot al contrari: el curs em va de meravella i estic molt contenta amb el tutor. -Potser és que estàs enamorada -diu la Marina, tot picant-li l'ullet. -Mama! -exclama ella-, no facis aquestes bromes, que ja saps que no m'agraden. Si no em passa res; només és que trobo a faltar els avis -diu acaritant l'àlbum de fotos que té a les mans. La Marina s'ha quedat de pedra. És veritat que fa temps que no veuen els avis perquè han anat a viure a Menorca d'ençà la jubilació de l'avi. -Però si hem estat tot l'estiu junts i ens ho hem passat d'allò més bé! -li diu sorpresa. -Sí, és precisament això. Trobo a faltar les excursions amb bici a la vora del mar i les tardes jugant al mikado i al dòmino. M'agradava perdre el temps mirant les postes de sol i tenir temps per pensar. Potser és per això que estic tan melancòlica. -Et proposo una cosa -diu la Marina-: el proper cap de setmana llarg que hi hagi agafarem un vol per poder anar a Menorca a veure els avis. Però, mentrestant, les tardes de diumenge, podríem dedicar un parell d'hores a jugar plegats. Què et sembla? -Visca! -cria la Laura. En aquest moment apareixen per la porta de l'habitació en Sergi i la Maria, que celebren la idea dient que ells

també volen proposar alguns jocs de taula.

